

Malalties de transmissió sexual

Malalties de transmissió sexual

índex

Introducció	5
què són les malalties de transmissió sexual (MTS)?	7
quins en són els principals senyals d'alerta?	7
Les malalties de transmissió sexual més freqüents en el nostre medi	8
Gonocòccia o gonorrea	8
Sífilis	8
Infecció per clamídia	10
Herpes genital	11
condilomes	11
Hepatitis víriques	12
Sida	14
vulvovaginitis	17
Infeccions per paràsits	19
què has de fer si penses que tens una MTS?	20
qui pot ajudar-te?	20
què cal fer si t'han diagnosticat una MTS	20
Prevenir és la millor manera d'evitar les MTS	20
Per a més informació	21

Introducció

El pas que suposa assumir una sexualitat responsable, sobretot a l'arribada de l'adolescència, obre un conjunt de neguits i dubtes relacionats amb les malalties de transmissió sexual que fan necessari un abordatge del tema amb la finalitat d'evitar possibles riscos per a la salut.

Des de l'Àrea de Salut Pública i Consum, conjuntament amb el Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat s'ha realitzat aquest quadern, on es descriuen les principals malalties de transmissió sexual, els seus símptomes, com prevenir-les i com afrontar-les.

És el nostre desig que el contingut d'aquest quadern sigui d'utilitat com a element d'ajut i orientació tant per al jovent com per als seus educadors, per aclarir dubtes i per atrevir-se a demanar ajuda en les situacions de conflicte.

Coordinació i redacció
Margarita Méndez, cap d'Unitat de Suport Sanitari de l'Àrea de Benestar Social de la Diputació de Barcelona
Rosa Ros, metgessa de Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat (CJAS)

Col·laboradors
Imma Campo, metgessa del CJAS
Ana María Gutiérrez i Isabel Ferran, infermeres del CJAS

© de l'edició: Diputació de Barcelona
Juliol de 2005
Disseny i producció: Institut d'Edicions de la Diputació de Barcelona
Il·lustracions: Mariel Soria
Dipòsit legal: B-46612-2005

Les malalties de transmissió sexual (MTS) es manifesten mitjançant símptomes molt diversos que sovint són discrets i tardans. També poden manifestar-se en altres llocs fora dels òrgans genitals i urinaris i no donar cap símptoma visible encara que continuïn evolucionant.

Què són les malalties de transmissió sexual (MTS)?

Són un grup de malalties infeccioses de gravetat variable, algunes benignes i d'altres més greus, que normalment es transmeten o es contagien durant les relacions sexuals. Només una persona que ja tingui la infecció pot transmetre la malaltia.

La vagina, el penis, l'anus i la boca són els llocs més freqüents on podem trobar els gèrmens (virus, bacteris, paràsits...) que produeixen les MTS.

Totes aquestes malalties tenen en comú:

- La transmissió principalment sexual (heterosexual o homosexual), encara que hi ha altres vies de transmissió possibles: per exemple la sang o els contactes no sexuals.
- Afecten, fonamentalment, els òrgans genitals.

Quins en són els principals senyals d'alerta?

Les MTS es manifesten mitjançant símptomes molt diversos que sovint són discrets i tardans. Des que el microbi s'estableix al cos fins que s'observa algun símptoma pot passar un temps anomenat «període d'incubació».

Durant aquest període, qualsevol persona infectada pot encomanar la infecció.

Ens farà pensar en la presència d'una MTS:

- Lesions de la pell dels genitals (ulceracions, berrugues, etc.), algunes secrecions o flux vaginal diferents als que normalment teniu.
- Molèsties en òrgans genitals i urinaris, com ara picor, coïssor o dolor.

Les MTS també poden manifestar-se en altres llocs fora dels òrgans genitals i urinaris, i no donar cap símptoma visible encara que continuïn evolucionant.

Les malalties de transmissió sexual més freqüents en el nostre medi

Els microbis o gèrmens que produeixen les MTS més freqüents són bacteris, virus, protozous, llevats (fongs) i paràsits. Algunes d'aquestes MTS són les que esmentem a continuació:

Gonocòccia o gonorrea

És causada per un bacteri (gonococ) que viu a les àrees més càlides i humides de l'organisme, principalment a la uretra (conducte urinari) i al coll uterí.

Es transmet per contacte sexual. No es contagia per l'ús de serveis públics, tovalloles, etc.

Els símptomes no sempre existeixen; si en tenim, apareixen quan han passat uns dies o algunes setmanes després del contacte sexual amb una persona infectada. Els símptomes més freqüents serien:

- En el cas dels **homes**:
 - Secreció purulenta, de color groguenc, que surt del penis sobretot al matí, en llevar-se
 - Sensació de coïssor en orinar
- En les **dones**:
 - Lleu augment de la secreció vaginal (fluix vaginal)
 - Sensació de coïssor al conducte urinari
 - Alteracions menstruals
 - Dolors abdominals o sensació de cansament

Amb freqüència, els símptomes a les dones són poc importants i poden passar desapercebuts.

Aquestes molèsties de vegades desapareixen en unes setmanes, però la malaltia continua sent al cos i podria generar problemes al cap d'un temps.

Davant la sospita que pots tenir una gonocòccia, busca atenció mèdica per assegurar-te del diagnòstic i, si calgués, seguir el tractament adequat.

El diagnòstic exigeix un examen mèdic, com també de laboratori, de les secrecions del penis, la vagina, la gola i/o l'anus.

El tractament guareix la gonocòccia, es fa amb antibiòtics i normalment és curt. S'ha de dur a terme un tractament de la/les parelles sexuals i fer-ne un control posterior per veure si ha estat efectiu.

Sífilis

És una malaltia produïda per un bacteri (*Treponema pallidum*). La sífilis es transmet gairebé sempre mitjançant contacte sexual. Una altra via de transmissió pot ser la de la mare al fetus durant l'embaràs.

Lesions a la pell dels genitals, algunes secrecions o fluix vaginal diferents als habituals i molèsties en òrgans genitals i urinaris (com ara picor, coïssor o dolor). Poden ser causades per una MTS

La malaltia evoluciona per etapes:

- **Sífilis recent** (d'una a dotze setmanes després del contacte): xancre sifilític, és una ulceració vermella en el lloc de contacte, normalment els genitals, de vegades a la boca o l'anus. El xancre desapareix espontàniament en unes setmanes, però la malaltia continua evolucionant si no es fa tractament, i passa a l'etapa següent.
- **Sífilis secundària** (pot durar dos o tres anys): aparició de lesions cutànies i lesions d'òrgans interns. Aquestes lesions desapareixen gradualment i la malaltia passa a la fase següent.
- **Fase de latència**. Els símptomes desapareixen espontàniament. El malalt té una aparença normal i no té molèsties, encara que la malaltia continua desenvolupant-se.
- **Sífilis tardana**. S'observa després de cinc a vint anys d'evolució. El microbi resta a l'organisme i destrueix certs òrgans. Pot afectar el sistema nerviós, ossos, vasos sanguinis i, de vegades, pot causar la mort per lesions greus.

El diagnòstic inclou examen mèdic i de laboratori. Si hi ha símptomes, s'han d'examinar al laboratori mostres de sang i pus de les secrecions.

El tractament amb antibiòtics cura la sífilis. S'ha de fer un seguiment per assegurar-se que el tractament ha estat efectiu i tractar la/les parelles sexuals. És important consultar el metge des de la primera manifestació de la infecció per fer el tractament correcte.

INFECCIÓ PER CLAMÍDIA

Està causada per un bacteri (*Chlamydia trachomatis*) que afecta la uretra (homes), i la vagina i el coll uterí (dones). Els símptomes, sovint, són semblants als de la gonorrea. Es transmet per via sexual i si la dona embarassada és portadora de clamídies pot infectar el seu fill durant el part.

La infecció pot passar desapercebuda per absència de símptomes, sobretot en el cas de les dones. Tot i així, la persona que pateix la infecció pot contagiar-la encara que no tingui molèsties.

Els símptomes més freqüents en els homes són: secreció pel penis, necessitat d'orinar, i de vegades, dolor. Les dones poden tenir secreció vaginal més abundant o diferent de la normal i dolors abdominals, però no sempre es detecten fàcilment.

Si la malaltia no es tracta podria evolucionar i estendre's a genitals interns, i a la llarga provocar esterilitat.

El diagnòstic es fa mitjançant la història clínica, l'examen de les secrecions i les anàlisis específiques.

Hi ha antibiòtics molt efectius per al seu tractament. S'ha de fer tractament de la/les parelles sexuals i un seguiment per assegurar-ne la curació.

HERPES GENITAL

El germen responsable és un virus. Es transmet per contacte directe amb les lesions, sobretot per contacte sexual, però també per contacte per mitjà de les mans i durant el part si la dona té lesions.

Els símptomes més freqüents són petites vesícules als òrgans genitals, que posteriorment s'ulceren i cicatritzen després de 15-20 dies. En aquest lapse de temps hi ha molt risc de contagi.

La desaparició de les lesions no significa que hi hagi guariment de la malaltia, ja que el virus està latent a les cèl·lules nervioses i pot reapareixer en situacions d'estrès, malaltia, etc.

El diagnòstic es du a terme per exploració clínica, i ha de ser confirmat per anàlisi de laboratori.

El tractament sempre és problemàtic en les malalties d'origen víric. Però es poden fer servir alguns medicaments específics per millorar els símptomes i reduir els nous brots.

ÉS IMPORTANT CONSULTAR
EL METGE DES DE LA PRIMERA
MANIFESTACIÓ DE LA
INFECCIÓ PER FER EL
TRACTAMENT CORRECTE

CONDILOMES

És una MTS molt freqüent, produïda pel virus del papil·loma humà (VPH). La seva transmissió té lloc fonamentalment per via sexual, tot i que més rarament es pot transmetre en altres circumstàncies.

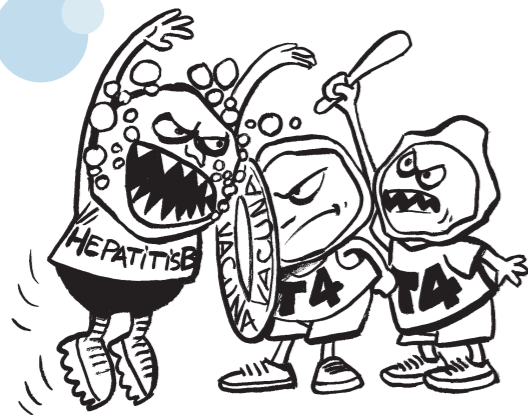
Els virus VPH infecten les cèl·lules de la pell o les mucoses dels òrgans genitals i provoquen:

- «Lesions visibles»: les típiques berrugues o condilomes, en forma de «cresta de gall» o bé planes, localitzades a la vulva, vagina, coll de l'úter, uretra, penis i anus.
- «Lesions invisibles»: sense símptomes, que només es poden detectar amb proves específiques o mitjançant un aparell que ens permet veure les lesions amb augment. Es localitzen al coll de l'úter en el cas de les dones i, amb menys freqüència, al penis en els homes.

La infecció del coll de l'úter pel VPH pot ser greu. S'ha de diagnosticar i tractar per evitar que evolucioni i pugui esdevenir una displàsia o un carcinoma de coll d'úter. El diagnòstic es fa per exploració clínica i comprovació mitjançant proves de laboratori.

El tractament consisteix en l'eliminació de les lesions mitjançant tècniques especials. S'hauran de dur a terme controls posteriors, atès que és possible que tornin a reaparèixer. Per tal d'assegurar-se de la guarició i evitar contagiar la/les parelles sexuals, és important que les parelles també es visitin. És imprescindible utilitzar sempre el preservatiu per evitar el contagi.

Com en la majoria de MTS, guarir-se dels condilomes no significa obtenir-ne immunitat. Podem infectar-nos de nou si no fem prevenció.

Hepatitis víriques

Constitueixen un problema per a la salut pública, a causa de l'alta incidència i prevalença en alguns llocs del món. Es coneixen diferents tipus d'hepatitis víriques en funció dels virus que les produeixen: virus de l'Hepatitis A, B, C, D, E, G (VHA, VHB, VHC, VHD, VHE, VHG) i últimament s'ha detectat el virus TT (VTT).

Hepatitis A

Produïda pel virus de l'hepatitis A (VHA). El mecanisme més important de transmissió del virus és la via fecal-oral a través de l'aigua o aliments contaminats i directament de persona a persona, podent considerar-se una possible transmissió sexual.

No hi ha un tractament específic per a aquesta malaltia, però existeix una vacuna, en els casos que estigui indicada, per prevenir-la.

Hepatitis B

L'hepatitis B és una malaltia produïda pel virus de l'hepatitis B (VHB). Les vies de transmissió són: sexual, sanguínia, saliva, de la dona embarassada al seu fetus i per intercanvi de xeringues o material contaminat.

El virus de l'hepatitis B ataca les cèl·lules del fetge i les destrueix d'una manera més o menys important, llavors provoca una hepatitis (infecció del fetge). Segons la importància de l'afectació de les cèl·lules hepàtiques es pot arribar a un estat d'insuficiència hepàtica, és a dir, a una alteració important de la funció del fetge.

En molts casos l'hepatitis B no produeix símptomes i passa desapercibuda. Només es pot detectar amb una anàlisi de sang específica. El malalt pot contagiar la malaltia encara que no tingui símptomes. Altres vegades podem trobar algunes manifestacions lleus, com ara coloració groguenca de la pell, febre, vòmits, etc. En un percentatge molt baix de casos, l'evolució de la malaltia és molt greu, i arriba a la destrucció d'una gran part de les cèl·lules del fetge.

El diagnòstic de la malaltia es fa mitjançant una anàlisi de sang per detectar els anticossos que el nostre cos fabrica enfront del virus o la presència del virus a la sang.

No hi ha un tractament específic per a l'hepatitis B. Es poden donar alguns medicaments en el cas d'hepatitis crònica per frenar-ne l'evolució.

L'hepatitis B té una vacuna eficaç per evitar la infecció pel virus.

Existeix també una vacuna combinada que protegeix de l'hepatitis A i B alhora.

Hepatitis C

És una malaltia produïda pel virus de l'hepatitis C (VHC).

Fonamentalment, el mecanisme de transmissió és a través de la sang i, tot i que és possible la transmissió sexual, és poc freqüent.

Encara no hi ha una vacuna disponible contra aquesta malaltia.

Hepatitis D

L'agent causant és el virus de l'hepatitis delta (VHD). Requereix per a la seva multiplicació la presència del VHB.

Els mecanismes de transmissió del VHD són similars als de l'hepatitis B, amb el predomini de la via sanguínia. La prevenció és similar a la de l'hepatitis B.

Hepatitis G

L'agent causant és el virus de l'hepatitis G (VHG).

El mecanisme de transmissió principal és la via sanguínia. També es sospita de la via sexual i de la transmissió mare-fill.

Les hepatitis víriques tenen una alta incidència i prevalença en alguns llocs del món

Sida

La sida (síndrome de la immunodeficiència adquirida) es considera una malaltia de transmissió sexual. És una malaltia motivada per la destrucció progressiva del sistema de defensa de l'organisme (sistema immunitari) per un virus anomenat **VIH (virus de la immunodeficiència humana)**. Aquest virus es troba a les secrecions sexuals (esperma i secrecions vaginals) i a la sang. A més, el VIH requereix una porta d'entrada (una ferida, úlcera o lesió) perquè es produeixi la infecció.

Avui, les dues vies dominants de transmissió són les relacions sexuals, tant heterosexuales com homosexuals, i l'ús compartit d'agulles i xeringues contaminades. Altres formes de transmissió serien de la mare al fill durant l'embaràs, el part o l'alletament i per transfusió sanguínia o injecció de productes sanguinis contaminats. Però avui dia, les transfusions de sang o dels seus derivats requereixen prèviament una detecció obligatòria d'anticossos abans de ser transfosa i es rebutja en cas d'estar contaminada.

El VIH no es transmet:

- Pels contactes quotidians (carícies, petons, menjar, intercanvi d'objectes, dutxes, lloc de treball, escola, etc.
- Per mosquits ni per cap altre insecte que piqui
- Per animals domèstics

Malgrat la presència del virus a les llàgrimes, la saliva i en altres líquids corporals, no hi ha cap transmissió documentada per aquests mitjans (la quantitat de virus és petita i, probablement, insuficient per provocar la infecció).

La presència del virus de la sida (VIH) pot detectar-se mitjançant una extracció de sang amb una anàlisi específica (prova ELISA). Aquesta prova posa en evidència els anticossos produïts per l'organisme com la reacció a la presència del virus. Altres proves poden detectar el virus mateix o algun dels seus components.

Un resultat positiu d'aquestes proves ens indica que la persona és **seropositiva**, és a dir que ha estat **infectada** pel virus de la immunodeficiència humana (VIH), però no significa que hagi desenvolupat la malaltia (la sida).

Una persona seropositiva s'ha de considerar com a portadora del virus i pot transmetre'l per la sang i les secrecions sexuals. Ha de prendre precaucions a fi de disminuir els riscos d'evolució cap a la sida i per evitar exposar altres persones al virus.

La sida només es transmet per les relacions sexuals i la sang. Per evitar-ho cal fer servir el preservatiu i no compartir xeringues

Cal recordar que **és necessari que transcorri un temps, com a mínim de tres mesos («període finestra»)**, després de la infecció, perquè amb la prova es puguin detectar els anticossos contra el VIH i el resultat sigui positiu en cas d'infecció.

La sida és la forma greu de la infecció pel VIH. Es manifesta per l'aparició d'infeccions severes causades per microbis anomenats «oportunistes», algunes varietats de càncers com el sarcoma de Kaposi i d'altres manifestacions, sobretot neurològiques.

Les persones que han estat infectades pel VIH no desenvoluparan necessàriament la sida. Un percentatge de persones seropositives evolucionaran cap a la sida, però d'altres tindran símptomes menors de la malaltia o, fins i tot, no mostraran mai cap simptomatologia.

S'han identificat alguns factors que afavoreixen l'evolució cap a la sida: la reinfecció pel VIH, infeccions de tot tipus, consum de drogues i hàbits de vida poc saludables, entre d'altres.

La prevenció és l'únic mitjà de lluita contra la propagació de la sida

L'evolució de la infecció continua sent molt greu, ja que no disposem, de moment, de tractament curador. Tot i això, disposem de mitjans per tractar algunes de les manifestacions de la sida, i millorar la qualitat de vida dels malalts i la seva supervivència. La rapidesa dels progressos en el terreny dels fàrmacs antivírics obre grans esperances d'accedir, un dia, a la guarició.

La prevenció és l'únic mitjà de lluita contra la propagació de la sida. Es tracta d'una malaltia lligada al comportament i només un canvi en aquests comportaments pot limitar l'avanç de la malaltia.

La sida només es propaga per les relacions sexuals i la sang, per tant és important evitar l'ús compartit d'agulles o xeringues, com també mantenir una vida sexual responsable i utilitzar sempre el preservatiu (masculí o femení) en totes les pràctiques sexuals en què hi hagi penetració.

El preservatiu ha demostrat la seva eficàcia en la prevenció de totes les malalties de transmissió sexual.

La profilaxi postexposició és un tractament que es pot fer per intentar evitar la infecció per VIH quan s'ha produït una possible exposició al virus, per un accident o per una pràctica considerada d'alt risc d'infecció. Aquest tractament s'ha de fer quant abans millor i sempre abans de 72 hores de la pràctica de risc. S'ha d'anar a l'hospital per tal que es pugui valorar si està indicat o no fer el tractament, ja que és una combinació de fàrmacs que es prenen aproximadament durant un mes i que poden tenir diferents efectes secundaris.

La profilaxi postexposició és un tractament que es pot fer per intentar evitar l'infecció per VIH quan s'ha produït una possible exposició al virus, per un accident o per una pràctica considerada d'alt risc d'infecció

Vulvovaginitis

Aquesta paraula fa referència a la inflamació de la vulva i/o la vagina, la majoria de les vegades produïda per una infecció.

Els símptomes de les diferents vulvovaginitis poden ser semblants i difícils de diferenciar entre si.

Normalment es manifesten per:

- Augment de secreció o flux vaginal
- Malestar en la vulva i/o en la vagina o picors
- Molèsties en orinar
- Dolor en la penetració en la relació sexual

Les més freqüents són:

Tricomoniasi

La produeix un protozou (*Trichomona vaginalis*). És una infecció genital freqüent, sobretot, en la dona. Es transmet especialment per contacte sexual, encara que les tricomonas poden sobreviure algunes hores en robes o tovalloles humides, etc.

Sovint no provoca cap símptoma. En el cas de les dones podem trobar inflamació de la vagina, irritació, coïssor o picors i canvis en el flux vaginal (quantitat, color, consistència). Els homes acostumen a tenir pocs o cap símptoma.

El diagnòstic es fa analitzant mostres de secrecions vaginals o uretrals pel microscopi.

El tractament és fàcil i curt. Totes les parelles sexuals han de ser tractades per evitar que el contagi continuï estenent-se.

Candidiasi o infecció per fongs

Les infeccions per fongs o micosis són les infeccions genitals més freqüents en la dona. La que trobem més freqüentment és la produïda per *Candida albicans*, per això aquestes infeccions reben també el nom de candidiasi.

Aquests llevats són, normalment, al tub digestiu, la pell i la vagina, i no generen cap malaltia perquè produeixen un equilibri amb

l'organisme. Quan es trenca aquest equilibri (canvis hormonals, altres malalties, tractaments amb antibiòtics, etc.) els fongs es desenvolupen excessivament i poden provocar símptomes: augment de la secreció vaginal, que es torna blanca i espessa, acompanyada o no de pruija (picors) intensa. En els homes causa símptomes amb menys freqüència que en el cas de les dones.

Els símptomes poden desaparèixer al cap d'una setmana, però cal fer-ne un tractament específic per evitar que es repeteixin les molèsties al cap d'un temps.

Les infeccions per fongs poden aparèixer sense haver mantingut relacions sexuals, però també es poden transmetre per via sexual.

El diagnòstic es fa per exploració clínica i anàlisi de secrecions vaginals o uretrals.

El tractament mèdic és eficaç. En alguns casos, s'han de tractar les parelles sexuals i cal fer-ne un seguiment posterior per assegurar-se del guariment.

La vagina, el penis, l'anus i la boca són els llocs més freqüents on podem trobar els gèrmens (virus, bacteris, paràsits...) que produeixen les ITS

INFECCIONS PER PARÀSITS

Les més freqüents són la sarna i la pediculosi púbica (lladelles).

Sarna

És produïda per un àcar (*Sarcoptes Scabiei hominis*). Es pot transmetre per via sexual i per contactes no sexuals, com ara els produïts entre membres d'una mateixa família, o mitjançant robes infectades.

Els símptomes més freqüents són picors als genitals, entre els dits, les aixelles, etc., sobretot a la nit. També podríem trobar lesions a la pell per on va passant el germen.

El tractament és senzill. L'han de fer totes les persones que viuen a la mateixa casa i les parelles sexuals. També haurem de desinfectar les robes per evitar-ne la reinfecció.

Pediculosi púbica (lladelles)

És produïda per un tipus de poll (*Phthirus pubis*) que viu poc temps fora del cos i es mou lentament. Mesura aproximadament d'un a dos mil·límetres i s'enganxa a l'arrel dels pèls del pubis, les aixelles i, amb menys freqüència, a les pestanyes, les celles o la barba.

Les relacions sexuals en són la principal via de transmissió. Si la roba ha estat en contacte recent amb el paràsit també podria esdevenir una font d'infecció.

El principal símptoma, com en el cas de la sarna, és la pruija (picors) intensa al pubis. Es poden trobar petites taques de sang a la roba per les picades dels insectes.

La transmissió pot donar-se sempre que hi hagi polls o llèmenes vives a la pell o a la roba de les persones que pateixin la infecció.

El diagnòstic es fa mitjançant un examen meticulós per poder-ne veure el paràsit o els ous.

El tractament és senzill i molt efectiu. També haurien de seguir el tractament les parelles sexuals.

Què has de fer si penses que tens una MTS?

- No esperis massa temps, demana informació a un professional.
- Busca atenció mèdica immediatament i sense vergonya. Pensa que una MTS és una malaltia com qualsevol altra.
- Un cop fet el diagnòstic, comença el tractament com més aviat millor. Gairebé totes les MTS poden curar-se sense complicacions si es tracten correctament i a temps.
- No t'automediquis. Els símptomes poden ser semblants però les malalties poden ser diferents. Cadascuna de les MTS té un tractament específic.
- Evita mantenir relacions sexuals fins que no hagi descartat la possibilitat d'una infecció.

Qui pot ajudar-te?

- El metge o metgessa de capçalera
- Especialistes en ginecologia i obstetrícia
- Especialistes en dermatologia
- Especialistes en urologia
- Centres de planificació familiar
- Centres d'atenció primària
- Centres especialitzats en malalties de transmissió sexual
- Centres d'atenció específica per a joves

Què cal fer si t'han diagnosticat una MTS

Digue-ho a la teva parella o a les persones amb qui hagi mantingut relacions sexuals recentment. Explica-li quina malaltia tens i la possibilitat que hi ha de contagi, encara que no tingui símptomes.

Recomana-li que visiti el seu metge o metgessa. És important que segueixis les seves indicacions per tal que la infecció desaparegui.

Prevenir és la millor manera d'evitar les MTS

Utilitza sempre un preservatiu en totes les situacions en què hi ha risc d'infecció.

Fora de les relacions de fidelitat mútua entre persones sense MTS, totes les altres situacions poden ser de risc (encara que a nivells diversos) i, per tant, ens hem de protegir.

L'ús del preservatiu (masculí i femení) és un mètode molt eficaç contra la transmissió de les MTS. S'ha de fer servir correctament per assegurar-ne l'eficàcia.

Si tens una MTS, no mantinguis relacions sexuals fins que no estigui curada.

Per a més informació

Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat de Barcelona (CJAS)

Tel. 934 151 000
www.centrejove.org
correu@centrejove.org

Programa per a la Prevenció i Assistència de la Sida

Tel. 900 212 222 (informació confidencial i gratuïta)
www.gencat.net
dgsp.salut@gencat.net

STOP Sida

Tel. 932 980 588
www.stopsida.org
stopsida@stopsida.org

Sanitat Respon

Tel. 902 111 444

